

El contrari de la felicitat és la realitat

El contrari de la felicitat no és la infelicitat: és la realitat. Ho afirma Gregorio Luri en una entrevista (<http://www.abc.es/familia-padres-hijos/20150112/abci-educacion-felicidad-gregorioluri-201412231135.html>) que m'empeny a demanar-n'hi una per publicar-la a Catorze, i a fustigar-me per no haver-ho fet abans. L'objectiu, diu, és estimar la vida, no pas estimar la felicitat. Això és el que hem d'ensenyar als nens. "La felicitat només es pot aconseguir jivaritzant la vida - sosté el pedagog-. És a dir, per mitjà de la idiòcia".

El filòsof francès André Comte-Sponville ho veu de la mateixa manera: "Qualsevol imbècil pot estimar la felicitat". El repte dels que tenim la sort de no haver nascut imbècils és aprendre a estimar la vida, tot i saber que inclou el risc de la infelicitat absoluta. Tot i saber que és "injusta, garrepa, austera" (els adjectius són de l'amic Luri). Aprendre a estimar la vida malgrat la vida, que sovint fa pujada.

Ho llegeixo a la novel·la *Enamorats* (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/597/enveja/desolacio/odi/amor/mentides>) , d'Alfred Hayes (1911-1985): "M'imagino que no hi ha cap nit com la primera, ni cap cos nu com el primer, i que els primers gestos, insegurs i dubitatius i massa intensos, no tornen a ser mai el que van ser, perquè res del que volem no passa ben bé com volem que passi, ni l'amor, ni les aspiracions, ni els fills, i avancem d'una decepció a l'altra, de l'esperança a la negació, de les expectatives a la renúncia, a mesura que ens anem fent grans, pensant que l'error ha estat desitjar amb una força que ens ha fet mal, i convenent-nos que el nostre error ha consistit a tenir esperances i expectatives, i que sembla que com més anheles una cosa, més costa obtenir-la."

Segons Gregorio Luri (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/414/14/lectures/gregorio/luri>) , si fem creure als fills que han de ser feliços tant sí com no, acabaran sent uns adults esclaus dels seus desitjos irrealitzats i de les seves frustracions. Té més sentit mostrar-los una realitat poc ensucrada, ensenyar-los a suportar i a superar les frustracions i explicar-los que la felicitat no te l'asseguren enlloc, ni falta que fa. La vida no té garantia ni recanvi ni llibre de reclamacions. És un regal dels que no es tornen ni que no ens satisfacin. Com l'amor, que ve i va a la seva i ens fa ballar al ritme que vol.

"Com que la felicitat m'havia fallat, era la infelicitat el que m'induïa a creure que estava, o que havia estat, enamorat, perquè em costava menys confiar en la realitat de la infelicitat quan tenia al davant la prova de les nits d'insomni i l'amargor d'estirar el braç a les fosques per tocar la que ja no hi era". *Enamorats*, pàgina 78.

Hi ha amors que es desfan i ens desfan per dins com els de la novel·la -i quina novel·la- de Hayes. "El meu món era propens a esmicolar-se amb la facilitat d'una galeta", admet el narrador. Però la realitat també pot ser una mirada còmplice, un dibuix bonic, un tinc ganes de veure't, un somriure. També hi ha balls que duren tota la vida.

Il·lustració: Ignasi Blanch